

ansøre, at den Betragtning, som deraf fremgik, er Motivet for mig til at være betænkelig ved at forbyde Contracter om Forpagtning paa 2 eller flere Personers Levetid; thi det staaer ganske klart for mig, at det stiller sig som en nærliggende Conseqvens, at, ligesom man nu forbyder den ene Contract, kan man ogsaa i Tidens Løb komme til at forbyde den anden. Det ærede Medlem ansørte, at vor Fæstelovgivning var meget udvillet — det lod ikke til, at den ærede sidste Taler var af samme Mening — men at Forholdet med Forpagtningscontracter var lidet udvillet, og at det derfor var rigtigst at stryge disse Forpagtningscontracter paa 2 eller flere Personers Levetid; men forøvrigt gif det ærede Medlem ud fra den Anskuelse, at Forpagtninger paa 2 eller flere Personers Levetid og Forpagtninger paa 50 Aar stode ved Siden af hinanden. Man maa altsaa komme til det Resultat, at man ligesaa godt kan tage det One bort som det Andet. Sagen er kun, at det i dette Diebliff stiller sig saaledes for os, at Ophævelsen af det ene Forhold vil frembyde større Vanffeligheder end Ophævelsen af det andet. Skulde det derimod i Tiden vise sig, at hvad der fremkommer ved dette Lovforslag, ikke svarer til Forventningerne, saa kunde man ligesaa godt i Conseqvens med, hvad man havde gjort ved dette Lovforslag, forbyde det andet Forhold. Dette er Grunden, hvorfor jeg ikke ønskede at komme ind paa denne Bei, og mine Betæneligheder derved ere ikke blevne formindskede ved, hvad jeg her horte udtale, skjøndt den ærede Indenrigsminister jo paa det Bestemteste har udtalt, at en saadan Betragtningssmaaade ikke vilde kunne gjøres gjældende. Hvad Depositum angaaer, da har jeg virkelig kun stillet dette Forslag for derved at vanffeliggjøre, at der i Tidens Længde skulde fremkomme begrundede eller ubegrundede Klager over disse Opffruelser og Udsugninger, som vi have hørt om ved denne Sags 1ste Behandling. Det staaer for mig klart, at vel vilde ganske vist ikke Lehns- eller Fideicommissbesiddere benytte denne Bei, men for andre Besiddere af Bøndergods, der ere i Pengeforlegenhed, kan der ikke tænkes nogen nemmere Maade at komme til Penge paa, uden Laan, Udstedelse af Obligationer og an-

dre Vanffeligheder, som ere forbundne med Pengelaan, end den at forlange store Deposita af deres Fæstegaarde, naar de bortforpagtes paa 50 Aar. Et Depositum af en 6, 8, 10,000 Rd. af en Gaard giver, overført paa en Snees Gaarde, en meget flækkelig Sum, som Gieren vel skal forrente med 4 pCt., men som det ikke medfører nogen Skilling's Udgift for ham at tilvebringe, ingen af den Slags Omkostninger, der ellers følge med Udstedelsen af Documenter o. s. v. Dette er en Ulempe, som jeg frygter for vil vise sig idetmindste paa flere Steder. Jeg troer ikke, at der er mindste Grund til at befrygte det paa Lehns- eller Fideicommissgodser, fordi Tilbagebetalingen der staaer i et vanffeligere Forhold; men paa andre Eiendomme falder det ligesom, at den samme Sikkerhed, som nu forlanges af den første Forpagter, forlanges af den næste og den derpaa følgende; de 10,000 Rd. f. Ex., der stilles til Sikkerhed af den første, kan Gieren faae en betydelig større Procentindtægt af, end han svarer til Børgeren. Jeg foretrækker derfor det Forslag jeg har tilladt mig at stille; men forøvrigt skal jeg aldeles ikke holde paa det. Det er mig kun om at gjøre at faae et Resultat tilvebragt, der virkelig kan føre til at afhjælpe de Mangler, vi have hørt omtale under Sagens 1ste Behandling. Jeg troer ganske vist, at den § 2, som Fleertallet har stillet, kan undergaae nogle Modificationer og Omændringer, hvorefter Forslaget vil stille sig heldigere end for Diebliffet. Jeg indseer idetmindste ikke, at den Ordfoining, der nu foreligger i § 2, udelukker Muligheden af overdrevne Fordringer, ligesom den i mine Tanker heller ikke er heldig med Hensyn til Afslaget o. s. v. Det vil maastee ogsaa være nødvendigt at tage i Betragtning det Afslag, der kan stee paa Grund af Afstægt. Den Frygt, den ærede sidste Taler nærede, forsaavidt Forslaget under Nr. 1 skulde blive vedtaget, har jeg fra først af ikke deelt, og jeg troer ikke, at man behøver at advare derimod.

Indenrigsministeren: Siden jeg forrige Gang havde Ordet, er der fremkommet adskillige Udtalelser, som foranledige mig til at gjentage, hvad jeg forrige Gang, da jeg